Viața unui bătrân pusă în slujba deșertăciunii

On Septembrie 30, 2012

Felul cum abordezi realitatea celorlalți oameni, poate să îți ridice sau să îți dărâme lumea interioară.

O scenă din filmul " *No Country for Old Men (2007)* ". Anton Chigurh, asasinul cu sânge rece, se oprește la o benzinărie, undeva în mijlocul pustiului. Era tipul de om care nu țintea spre o anumită morală, dar credea într-o orânduire a tuturor lucrurilor de pe această lume; o forță malefică, un rătăcitor care amenința să condamne pe toată lumea la damnare. Avea tendința să trateze lumea cu o autoritate pe care toți o primeau destul de prost.

Politicos, bătrânul de la tejghea, în timp ce calcula prețul benzinei, încearcă să poarte o conversație cu Chigurh, străinul. O greșeală fatală. Asemenea unui personaj al lui Victor Hugo, niciun viitor deosebit nu părea să-l mai aștepte. Niciun mugure al ambiției nu se încumeta să mai înflorească în umbra sa. De bună voie și-a săpat mormântul.

Chigurh scoase din buzunar o monedă de douăzeci și cinci de cenți și o aruncă în sus, făcând-o să se învârtă în lucirea rece și albăstruie a lămpii fluorescente de deasupra. O prinse și-o trânti pe dosul antebrațului.

„Alege, zise el."

Ca un om prins în angrenajul unei sorți inexorabile, bătrânul răspunse neliniștit:

"N-am pus nimic în joc."

"Ba da, ai pus. Ţi-ai pus în joc toată viața. Numai că nu-ți dai seama."

„N-are nici o logică ce spui, domnule."

„Alege ! "

Ce nerăbdătoare-i moartea ! Bătrânul pus în fața unui proces existențial. O confruntare între refuz și acceptare, între moarte și viață, între ghinion și noroc. O reacție decisivă la climatul de insecuritate în care se trezise brusc. Ca și cum toate forțele destinului s-ar fi unit împotriva sa. *Credo in parem !* *

Ce încurcătură de neînțeles, ca o rețea de cabluri încâlcite conectate la un generator propriu. I se cerea parcă să ducă de bună voie în spinare o imensă cruce, o luptă stabilită probabil de mult cu sine însuși, deșertăciunea unei singure aruncări a zarului. Câtă minte îi trebuie unui om ca să-și pună astfel viața în slujba deșertăciunii?

„Atunci, să fie cap."

Leadership: Ţi-ai pus problema distincției între "Liberul arbitru" și "Înfricoșătorul promontoriu al gândirii"?

Felul cum contribui la înțelegerea realității conturează acea buclă de responsabilitate care te înconjoară, te izolează și te trage spre o stare de perfectă liniște sufletească prin detașarea de frământările lumii. Sau, invers, te trage spre o stare de înstrăinare de sine, respectiv de a nu te putea vedea pe tine însuți așa cum credeai că te știi.

În momentul unei experiențe de viață diferite devii mai conștient de acel Eu care experimentează deplinătatea sensibilității, a slăbiciunii și indeciziei, care înseamnă aspirația spiritului uman spre ceea ce este adevărat, bun și frumos.Eu, care la rândul său, îți pune în valoare calitățile, convingerile, structura psihică și emoțională.

Sau, cum spunea cineva, tu ești creatorul propriei tale realități prin gândurile pe care le pui laolaltă pentru a forma imaginea de ansamblu, pe care apoi, prin observare, o materializezi în plan fizic.

Liberul arbitru ne poate îndemna să credem că sfârșitul existenței noastre ca ființe libere, dotate cu conștiință, va veni o dată cu trecerea anilor, o dată cu decizia de a ne separa de convingerile noastre în favoarea acceptării deciziilor altora mai autoritari, mai buni administratori ai campaniei de transformare a realității obiective. Prin tot ceea ce suntem și facem în trecerea spre o etapă mai responsabilă a maturizării, prin rațiunea și emoțiile noastre, devenim mai conștienți de impactul nostru asupra a ceea ce ne înconjoară și de ceea ce primim în schimb de la ceilalți.

Liberul arbitru apare atunci când devenim conștienți de gândurile noastre și le ținem sub control. El este responsabil de ceea ce creăm în realitatea noastră atunci când hotărâm alegerea acțiunii.

Victor Hugo a spus superb în tulburătorul studiu despre Shakespeare: *"Orice om poartă în sine un Pathmos. El e liber să se ducă sau nu pe acest înfricoșător promontoriu al gândirii unde se zăresc tenebrele".*

În acest caz, "înfricoșătorul promontoriu al gândirii unde se zăresc tenebrele" vizează tocmai îngrădirea liberului arbitru. Este ruptura dintre lumea noastră interioară și exterioară, spre folosul altcuiva. Este neîncrederea care se naște din propriile noastre convingeri, care ne îngrădește libertatea de alegere, ne limitează și ne transformă în sclavii absoluți ai unei realități străine și prea invazive. Este rezultatul unei lupte prestabilite cu noi înșine. Deșertăciunea unei singure aruncări a zarului. O confruntare între refuz și acceptare, între ghinion și noroc.

Câtă minte ne trebuie ca să punem astfel viața în slujba deșertăciunii?

Leadership: Ţi se cere să porți o vină care nu îți aparține?

Singuri ne prindem în propria noastră cursă, induși în eroare de acea stare de a ne simți înfrânți, distruși, pierduți asemenea unui vultur orb în căutarea prăzii. Ca un fel de cedare de suflete, de mentalități, atitudini, la comanda unei autorități supreme. Consecința unei reacții decisive la climatul de insecuritate în care ne trezim brusc. Ca și cum toate forțele destinului s-ar fi unit împotriva noastră, ne îndepărtăm de la drumul bun în favoarea unui altceva, nedrept și nesigur – o îndepărtare de la libertatea de a fi ceea ce suntem de fapt.

A ne conecta la realitatea oamenilor care nu tolerează prea bine ideea unei egalități, armonizându-ne cu ei la nivel psihic și emoțional printr-o atitudine de om înfrânt, este ca și cum cineva ne-ar cere să purtăm o vină care nu ne aparține, și să trăim cu ea pe veci. O vină care ne izolează automat, îngrădindu-ne toate drepturile și libertățile, impunându-ne alte legi,

alte drepturi și alte datorii.

Principala dificultate a omului supus îndoielii este de a ajunge la niște concluzii mai sigure în ceea ce privește susținerea solidarității față de o rațiune mai de puternică care știe cum să se pună în valoare în raport cu însușirile sale de referință și să se folosească de ele în propriul său scop.

A urca pe acel promontoriu al conștiinței pline de regrete și vină înseamnă să te apropii de acea parte din tine care este încă rănită de agresorul numărul unu: acceptarea de a fi o ființă limitată.

Încercarea de a te apropia de un nivel de conștiință mai înalt este o călătorie fără sfârșit în căutarea adevărului interior, a virtuților cele mai înalte care fac din tine un supraviețuitor al fenomenului numit "liberul arbitru" sau un maestru al jocului mental.

Viața unui bătrân pusă în slujba deșertăciunii desemnează partea întunecată a realității care ne călăuzește de-a lungul transformărilor pe care le trăim. Un soi de replică la ceea ce se întâmplă atunci când acceptăm ca lumea exterioară să domine lumea noastră interioară, în matricea hazardului.

Dumnezeu ne-a creat cât mai puțin posibil, spunea cineva. Libertatea, această putere de a fi călăuză, această facultate a meritului, vrea ca omul să se refacă el însuși... prin maximizarea capacității sale de a fi ceea ce este de fapt, sub umbrela liberului arbitru.

Felul cum abordezi realitatea celorlalți oameni, poate să îți ridice sau să îți dărâme lumea interioară.

* Notă: *Credo in parem !* (cuvintele cu care începe simbolul credinței)

Source: https://neculaifantanaru.com/viata-unui-batran-pusa-in-slujba-desertaciunii.html